

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 407/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 2167/2013, sp. zn. Rvp 2171/2013, sp. zn. Rvp 2174/2013, sp. zn. Rvp 2178/2013, sp. zn. Rvp 2180/2013, sp. zn. Rvp 2190/2013, sp. zn. Rvp 2221/2013, sp. zn. Rvp 2262/2013, sp. zn. Rvp 2264/2013, sp. zn. Rvp 2279/2013, sp. zn. Rvp 2290/2013, sp. zn. Rvp 2296/2013, sp. zn. Rvp 2308/2013, sp. zn. Rvp 2331/2013, sp. zn. Rvp 2348/2013, sp. zn. Rvp 2459/2013, sp. zn. Rvp 2463/2013, sp. zn. Rvp 2483/2013, sp. zn. Rvp 2493/2013, sp. zn. Rvp 2540/2013, sp. zn. Rvp 2555/2013, sp. zn. Rvp 2629/2013, sp. zn. Rvp 2672/2013, sp. zn. Rvp 2694/2013, sp. zn. Rvp 2715/2013 a sp. zn. Rvp 2756/2013, zastúpenej advokátom JUDr. B. F., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 NcC 124/2012 z 10. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 505/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 458/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 464/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 462/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 457/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 506/2012 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 106/2012 z 5. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 105/2012 z 9. októbra 2012, sp. zn. 41 NcC 277/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 41 NcC 264/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC

105/2012 z 5. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 469/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 483/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 557/2012 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 449/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 474/2012 z 18. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 514/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 104/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 456/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 119/2012 z 10. októbra 2012, sp. zn. 15 NcC 460/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 16 NcC 513/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 41 NcC 298/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 449/2012 zo 17. októbra 2012 a sp. zn. 16 NcC 510/2012 zo 16. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 2167/2013, sp. zn. Rvp 2171/2013, sp. zn. Rvp 2174/2013, sp. zn. Rvp 2178/2013, sp. zn. Rvp 2180/2013, sp. zn. Rvp 2190/2013, sp. zn. Rvp 2221/2013, sp. zn. Rvp 2262/2013, sp. zn. Rvp 2264/2013, sp. zn. Rvp 2279/2013, sp. zn. Rvp 2290/2013, sp. zn. Rvp 2296/2013, sp. zn. Rvp 2308/2013, sp. zn. Rvp 2331/2013, sp. zn. Rvp 2348/2013, sp. zn. Rvp 2459/2013, sp. zn. Rvp 2463/2013, sp. zn. Rvp 2483/2013, sp. zn. Rvp 2493/2013, sp. zn. Rvp 2540/2013, sp. zn. Rvp 2555/2013, sp. zn. Rvp 2629/2013, sp. zn. Rvp 2672/2013, sp. zn. Rvp 2694/2013, sp. zn. Rvp 2715/2013 a sp. zn. Rvp 2756/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2167/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. januára 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“),

ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 NcC 124/2012 z 10. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 505/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 458/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 464/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 462/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 457/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 506/2012 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 106/2012 z 5. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 105/2012 z 9. októbra 2012, sp. zn. 41 NcC 277/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 41 NcC 264/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 105/2012 z 5. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 469/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 483/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 557/2012 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 449/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 474/2012 z 18. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 514/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 104/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 13 NcC 456/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 119/2012 z 10. októbra 2012, sp. zn. 15 NcC 460/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 16 NcC 513/2012 zo 16. októbra 2012, sp. zn. 41 NcC 298/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 17 NcC 449/2012 zo 17. októbra 2012 a sp. zn. 16 NcC 510/2012 zo 16. októbra 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“) a im predchádzajúcim postupom.

II.A

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.B

K spoločnému prerokovaniu vecí

4. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

5. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.C

6. Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažností uvedených v záhlaví tohto uznesenia týkajúcich sa napadnutých rozhodnutí krajského súdu a v kontexte svojich zistení

dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľkou v prvostupňových konaniach vedených pred okresnými súdmi, v ktorých si uplatnila svoje žalobné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

7. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, dospel ústavný súd k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov (bod 1) a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. ÚS 311/2013 z 29. mája 2013, I. ÚS 355/2013 z 5. júna 2013...), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 20 ods. 1, 2 a 3 zákona o ústavnom súde návrh... musí obsahovať, akej veci sa týka,... proti komu smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy (odsek 1). K návrhu... sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom... (odsek 2). Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania... (odsek 3), čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Citované ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl.

zákona o ústavnom súde. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

9. V závere svojej argumentácie ústavný súd konštatuje, že splnomocnenia, ktoré sťažovateľka priložila k ústavným sťažnostiam podaným prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, ktorý koncipoval aj samotné sťažnosti, sú udelené obchodnej spoločnosti F., s. r. o., B., a absentuje pri nich podpis splnomocnenca, ktorý splnomocnenie prijíma na znak svojho súhlasu. V dôsledku tejto skutočnosti k sťažnostiam doložené splnomocnenia nezodpovedajú dikcii § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Táto samotná skutočnosť by mohla byť dôvodom na odmietnutie sťažovateľkou podaných sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonných náležitostí.

10. V súvislosti s týmto nedostatkom ústavný súd pripomína, že nie je povinný ho odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Povinnosti advokáta definované zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.

11. Ústavný súd zároveň zvyrazňuje, že nemohol prehliadnúť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred

všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou P., s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriou, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

12. V závere ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahľucuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013